

CVETJE

z vrtov sv. Frančiška.

Časopis za naše verno ljudstvo,

zlasti za ude tretjega reda

sv. Frančiška.

XXXVI.

5.

Vsebina 5. zvezka:

	Stran		Stran
Kvišku, zemljani (pesem)	81	Dopisi:	
Tretji red primeren sedanjemu času	81	Tržič (Gorenjsko)	93
Božje previdnosti nova pota v Stari		Iz kamniške skupščine	93
in stara pota v Novi zavezi	86	Metlika	93
Kraljici maja (pesem)	90	Razgled po serafinskem svetu	94
Pot v nebesa	91	Priporočilo v molitev	96
Potrpežljivost je redka	92	Zahvala za vslišano molitev	96
		Darovi	na ovitku.

Izhaja vsakega prvega v mesecu. Stane cel tečaj (12 zvezkov): **3.50 K.**

Naslov za naročila: »Cvetje«, Kamnik, Kranjsko.

Tska Ant. Slatnarjeva tiskarna.

Na znanje visoko čislanim gospodom voditeljem III. reda in naročnikom »Cvetja«.

Svetovna vojska je zapustila silno težavne posledice, ki se ne dajo odpraviti; meje naše mlade države še tudi niso določene; vsaj do danes, ko to pišemo, še ni nič gotovega. Med tem, ko žalujemo zavolj žalostnih poročil, kolikor jih pride v slovensko javnost iz zasedenih krajev, nas tare tudi nemala skrb za obstoj našega lista. Primorski in prekmurski naročniki so zdaj takorekoč zgubljeni, dalje večina na Notranjskem in Koroškem. V te kakor v druge kraje je bilo že prej treba znova in znova pošiljati, ker so se posamezni zavoji, od tukaj odposlani, zgubili na poti. Kar je bilo preostanka pri Cvetju od prej, (veliko ga ni bilo), se je porabilo lansko leto, ko je nastal občuten primanjkljaj. Že letos smo naročnino nekoliko dvignili, ali kmalu, čez par mesecev se je pokazalo, da precej premalo.

Kakor drugod, je morala tudi tukajšnja tiskarna teden za tednom papir in druge potrebščine, ki se jih je za enkrat moglo le v mali množini dobiti, dotičnim tvornicam in prodajalnam dražje plačevati.

Sedaj je razvidno, da se je urednik Cvetja urezal, ker se je pred par leti vprl novemu povišanju naročnine. Tisti, ki so vodili upravo, so zatrjevali, da se list ne bo mogel držati, ako se cena ne poviša. Urednik je bil pa mnenja, da, ako bo list kar se dá po ceni, se bo priglasilo tem več naročnikov; zlasti — tako se je končavalo glavno dokazovanje njegovo — se je treba ozirati na okoliščino, da večina udov III. reda pripada h takim, ki niso v posebno ugodnih gmočnih razmerah. Takrat je urednik zmagal, meneč, da bo z idealizmom koristil dobri stvari, zdaj se je pa prepričal, da je dosegel ravno nasprotno. Sedaj je položaj tak-le:

Ako bi »Cvetje« izhajalo tudi v skrčeni obliki, bi vseeno do konca leta nastalo primanjkljaja več tisoč kron. Tisti, ki so pri upravi, in drugi razsodni možje pravijo, da naj se ali poviša naročnina ali pa določijo prostovoljne zbirke v posameznih skupščinah. To zadevo blagovolite premisliti še vi, čislani voditelji in naročniki. Tukajšnja uprava in urednik Cvetja menijo, da bi bolj kazalo priporočiti prostovoljne prispevke. V prihodnjem zvezku se bo objavil sklep večine voditeljev in tretjerednih skupščin. Eno ali drugo bo treba skleniti, sicer preostane upravi in uredniku le še tretja in zadnja možnost, v božjem imenu prositi odpusčenja in odložiti delo.

CVETJE

XXXVI. tečaj.

V Kamniku, maj 1919.

5. zvezek.

P. EVSTAHIJ:

Kvišku, zemljani!

Tebi, Marija,
Mati in Deva,
majnik prepeva
himno sladko . . .

K tebi, Kraljica,
misel nam plove;
reši rodove
z milo roko!

Kvišku, zemljani,
k Roži svetosti,
srečo, blagosti
hrani nebo!

FRANČIŠEK VOVKO, župnik v Šent Petru:

Tretji red primeren sedanjemu času.

(Referat na tretjeredniškem zborovanju v Novem mestu, 4. okt. 1918).

oncem prejšnjega stoletja so praznovali v nekem severoamerikanskem mestu stoletnico, odkar je bila ustanovljena v Ameriki prva katoliška škofija. Pomenljiv je bil ta dan za ves katoliški svet. Ni čuda, da se je ob tej priliki zbrala nepregledna množica vernih katoličanov; med njimi pa 40 škofov, dva kardinala in več sto duhovnikov. Slavnostni govor je imel neki škof. Iz njegovega govora povzamemo samo te-le besede: „Nič nam ne koristi, če poznamo 13. stoletje bolj kakor 19.; če so nam bolj poznane verske zablode Evtiha in Arija kakor zmote današnjih dni. Govorimo svoji dobi o rečeh, za katere se ljudje zanimajo; govorimo jim tako, da nas bodo razumeli. Bodimo možje, ki živijo za svoj čas, če hočemo, da nas bodo ljudje poslušali.“

Zlate besede! Glavna zmota današnjih dni je — po domače povedano — narobe svet: zmešanost pojmov. Kar nima nobene ali le malo vrednosti,

to svet visoko ceni. Kar je v resnici dragoceno, svet zaničuje ali vsaj omalovažuje. Tak je naš čas.

Da je nastal med svetom tak nered, je gotovo krivo dejstvo, da danes vlada med ljudmi z vso silo tisto trojno gorje, katero je sv. Janez tako na kratko, pa tako jedrnatno označil: „Vse kar je na svetu, je poželenje mesa in poželenje oči in napuh življenja.“ (I. Jan. 2, 16.)

Proti tej trojni zmoti našega časa se da kaj lepo porabiti kot primerno zdravilno sredstvo tretji red sv. Frančiška. Poglejmo!

1. Ali vlada danes med svetom poželenje mesa? Ludovik Fajerbah (Feuerbach) je zaklical pred nekaj desetletji: „Kristus je osvobodil duha od mesa, mi pa bomo osvobodili meso od duha.“ Posrečilo se jim je. Osvobodili so meso od duha — božjega, duha Kristusovega. Danes prevladuje le poželenje mesa. „Kaj bomo jeli, kaj bomo pili, kje se bomo bolj veselili?“ Tako se povprašuje poželjivi svet. „Užijajmo, dokler je čas; jutri bomo morda že umrli!“ Kakor metulj od cvetice do cvetice, tako hiti moderni človek od užitka do užitka. „Izživeti se je treba,“ kličejo, „izživeti na tem svetu.“ „Tukaj si brez skrbi, tukaj naš je svet,“ prepeva svet in se utaplja v uživanje.

Izživeti se hočejo zlasti v tisti pregrehi, ki naj se med kristjani še ne imenuje! „Človek, ko je bil v časti, ni razumeval; poživil se je in bil enak neumni živini.“ (Ps. 48, 13.) Da, nečista strast je ljudi poživila. Počutnosti in pohotnosti se streže vedno bolj. Strupena naslada mesenosti je ljudi tako pokvarila, da za nedolžna razvedrila nimajo nobenega zmisla več.

In te žalostne posledice! „Očitna so dela mesa.“ (Gal. 5, 19.) Volja je strta, duh je mračen, srce posurovelo, gnusne bolezni razjedajo našemu ljudstvu mozeg življenja. O, ti nesrečni novodobni človek! Malo pod angele te je ponižal Bog; ti pa živiš v svoji mesenosti „kakor konj in mezeg, ki nimata pameti!“ Tiransko gospodari med današnjim svetom poželenje mesa. Ni rešitve? Je!

Ni bil čas, v katerem je živel sv. Frančišek Serafinski, podoben našemu času? In kako ga je preobrazil serafinski očak! Z evangelijem v roki in lastnim vzgledom je obnovil Gospodov klic: „Kdor hoče moj učenec biti, naj zatajuje samega sebe!“ Da bi pa ljudstvo imelo živ vzgled krščanske samozataje, je zbral pod jarem evangeljskih svetov moške v I. red, ženske v II. red. Za ljudi med svetom pa je ustanovil III. red. Zmagal je.

Duha sv. Frančiška je treba vživeti i v srcih današnjih kristjanov. Ta duh živi dalje v vodilu III. reda. Le-ta stavi neprenehoma svojim udom za vzor asiškega vzglednika, češ, glejte njega, ki je često večji del noči klečé premolil, ki je večinoma na tleh ležal ali sedé zadremal in glavo naslonil na kak štor. Glejte njega, ki je bos in raztrgan po leti kakor po zimi za druge proseč hodil iz kraja v kraj. O, kako je pel bič po Frančiškovem „bratu oslu!“ (Tako je nazival on svoje telo.) V tako sužnjost je deval svoje telo, da se mu je zdelo primerno na smrtni postelji prositi je odpusčenja. Tega vzornika naj imajo tretjeredniki vedno pred očmi. Za to se trudi njihovo vodilo, ki velewa svojim udom obleči spokorno obleko, opravljati dela

pokore. Pohlepu po nerednem uživanju in nepotrebnem veseljačenju so stavljene znatne zapreke.

Tretji red kaže svojim članom mnogoštevilne svetnike in svetnice, ki so v samozatajevanju korakale po stopnjah sv. Frančiška. Kliče jim: „Bežite pred nečistostjo.“ (II. Kor. 6, 18) in zopet: „Meseni človek ne razume, kar je duha božjega.“ (I. Kor. 2, 14.) „Ne ljubite sveta, ne tega kar je v njem!“ (I. Jan. 2, 15.)

Množica današnjih dni usuznjena poželenju mesa se nam mora smiliti. Zato ji moramo priskočiti na pomoč z avantgardo vnetih tretjerednikov, da na te pokažemo in onemoglih zakličemo: „Pogum! Če morejo ti in te, zakaj vi ne!“

2. Poželenje oči je drugo zlo današnjih dni.

»Sam sebi vsak je prvi bog,
vsi drugi so mu hlapci le;
da svoj natlači sreče rog,
in prah otrese s krivih nog.«

(A. Medved.)

Znak sedanjosti je — egoizem. Vsak vidi sebe in le sebe. Nič napačnega ni, če si kdo po pravični poti pomaga do večjega premoženja. Saj tudi bogatin lahko mnogo dobrega stori za čas in večnost. Ali žalibog današnji svet ne vprašuje, jeli pot pridobitve krivična ali pravična. Posluhuje se marveč najkrivičnejših sredstev. Da le gre!

Od poželenja oči prevzet novodobni človek ne ljubi Boga in seveda tudi bližnjega ne. Ker išče vsak le samega sebe, ker manjka vse ogrevajoče krščanske ljubezni, je nezadovoljnost med ljudmi vedno večja. Vse toži. Bogatin toži nad ubogim, revček se jezi nad bogataši. Predstojnik godrnja čez podložne, podložni kolnejo predstojnike. Delavec robanti nad delodajalcem, češ da ga poslednji izrablja, delodajalec nad delavci, češ le-ti niso nikdar dosti plačani. Vedno večja je razpoka med posameznimi stanovi. Nevarnost je od dne do dne bolj grozeča. Ali ne veljajo tudi za današnji čas besede sv. Bazilija: „Pohlep po denarju napolnuje gozde z roparji, hiše s tatovi, družine z nezadovoljnostjo, semnje z goljufijo, sodne dvorane s krivimi prisegami, kočje pravičnih z revščino in s pomanjkanjem, oči sirot s solzami, srce vdove z vzdihji, ječe s hudoodelci?“ O, neznosne so te razmere, ki so porodile takozvano socialno vprašanje. Kdo ga reši povoljno?

Moder mož je rekel: „Ves svet vpije: ‚Dajte nam moža, da nas reši, dajte nam moža, da nas reši!‘ Ta mož si ti, ta mož sem jaz. Vsak naj samega sebe predrugači v duhu krščanske pravice in ljubezni, pa bo šlo.“ Tako je! Kako odrešilno lahko vpliva III. red v tem oziru tam, kjer se ga ljudje oklenejo z vso vnemo!

Ali nam ne kaže on v nasprotju z današnjim časom očeta Frančiška, ki je na stopnicah sv. Petra v Rimu zamenjal žamet in svilo za beraško obleko? Ni li veličasten Frančišek v trenutku, ko pred škofijsko palačo izroči svojemu očetu vse, vse? Prizor ganljiv tako, da se ljudje niso mogli zdržati

solz! In ta Frančišek gre sedaj prosjačit ne toliko za - se, marveč za revne in bolne, ki so mu bratje v Kristusu.

Tega duha so bili tudi njegovi redovni sobratje. Ta duh je preobrazil takratno obličje zemlje. Nima ta duh več moči? Gotovo! Če so ljudje takrat kar drli za Frančiškom in hoteli biti malodane vsi v njegovem spokornem redu, je treba, da bi tudi sodobniki imeli več umevanja za krščansko ljubezen in pravičnost, ki sta najboljši protistrup proti poželenju oči. V III. redu je duh, ki more današnji svet prenoviti v Kristusu.

Ne pričakujmo pomoči od drugod! Kdo, kaj nas naj reši? „Preobrnimo obstoječi red!“ se oglašajo nekateri. Kam pridemo po tej poti, nam priča Rusija. Naj pričakujemo preobrata od držav in njenih postav? Morda nekoliko. Pa pri vseh teh zdravnikih bo ostala človeška družba še vedno bolna.

Nobena še tako dobromisleča postava ne nudi zadostnega varstva pred človeško lakomnostjo. Kadar bosta zavladali krščanska pravičnost in ljubezen, zavladala bo edinost, mir, bratoljubje, zadovoljnost. In baš to krščansko ljubezen in pravičnost skuša tretji red v srcih svojih udov po vzoru svetega Frančiška in premnogih v njegovem duhu vzgojenih svetnikov širiti.

Tretji red je prava krščanska demokracija, kjer so vsi — bogati in revni, mladi in stari, nizki in visoki — bratje in sestre med seboj. Poglejte jih pri obhajilni mizi, pri skupnih njihovih sestankih! Premožnejši darujejo od svojih prihrankov, da se podpirajo ubožnejši. Po vodilu naj tretjeredniki obiskujejo bolne sobrate; v slučaju smrti naj jih spremijo na pokopališče, pri angeljski mizi naj darujejo za pokojne tretjerednike sv. obhajilo! Da, v III. redu se goji ljubezen ne samo v besedah, marveč v dejanju! Tu je vteleseno geslo: „Eden za vse, vsi za enega!“ Dobri tretjeredniki so pravi pionirji v vsaki župniji v delu za vse dobro — zlasti v boju zoper poželenje oči!

3. Napuh življenja. Odkar je človek zaslišal v raju veliko laž „bosta kakor bogova“, rad obožuje samega sebe. Novodobni človek pa še tem bolj. Zaslepil ga je menda sedanji vsestranski napredek. Napredek znanosti in vednosti današnjih dni je res tak, da mora človek vsklikniti s starim Sofoklom: „Nič silnejšega ni od človeka.“ Temu primerno bi smela rasti njegova samozavest; a raste žalibog preveč. „Ne bom služil,“ kliče v svojem napuhu moderni človek. Ne priznam oblasti nad seboj. Jaz, samosvoj jaz je najvišja inštanca in edini pravec za življenje in delovanje. Izven sebe ne pozna zakonodajavca. Neodvisen hoče biti; neodvisen pred vsem od Boga. „Kdo ti je Gospod, da bi poslušal njegov glas! Ne poznam ga Gospoda!“ (II. Moj. 5, 1. 2.) Neodvisen od cerkve! „Strimo rimske verige!“ Sv. oče Benedikt XV. je v svoji okrožnici z dne 1. nov. 1914 z brezprimerno bistroumnostjo našel važen vzrok žalostnih svetovnih zapletljajev v tem, ker ni veljava onih, ki imajo oblast v rokah, ljudstvu več sveta.

Ker pa je „napuh korenina vseh grehov“ in ker „se Bog ustavlja prevzetnim“, je-li čuda, da so tako žalostne posledice, potekajoče iz napuha življenja! Neredna ljubezen do sebe, bahavost, slavohelepe, zavist, zaničevanje

Boga, vere in še druge ve imenovati katekizem. Obupni klici odmevajo: „Kaj bo, če pojde tako dalje!“

Tudi tu zajezi naraščajočo povodenj napuha in njega zlih posledic duh sv. Frančiška, ki živi dalje v III. redu. O dà, Frančišek, kako ponižen si bil ti!

Ko so nekoč nekje Frančiška prav zelo povelicevali, mu je pripomnil spremljajoči ga brat, zakaj nič na zunaj ne pokaže, da mu je hvalisanje zoprno. Frančišek pa dé: „Moj ljubi brat! Vso čast, ki mi jo izkazujejo, prepuščam Bogu. Jaz sem kakor kipi iz lesa in marmorja, ki jih ljudje občudujejo. Nič ne čutijo, nič nimajo od tega občudovanja. Vsa čast pade nanj, ki jih je izdelal in kogar predstavljajo.“ Večkrat je rekel: „Če bi kak ropar dobil od Boga milosti, ki sem jih jaz, bi mu zvesteje služil.“ Sveti Frančišek je dobro vedel, da ponižni vse doseže. Zato je zbiral okrog sebe le take, ki so hoteli prostovoljno pokorni biti duhovnemu vodstvu. O takih je znal, da bodo pokorni Bogu in cerkvi.

O kako vdan je bil asiški očak cerkvi in njenim služabnikom. Je pa tudi neprenehoma priporočal to vdanost svojim redovnim sobratom. Kako lepo se glasi njegova odredba: „Brat Frančišek in naj bo kdorkoli glava tega reda, obljublja pokorščino in spoštovanje papežu Inocencu in njegovim naslednikom in vsi drugi bratje morajo ubogati brata Frančiška in njegove naslednike!“

Tretji red skuša svoje ude voditi in vzgajati v tem duhu. Tretjeredniško vodilo uči svoje člane, naj bodo ponižni, skromni v obleki; kako naj otroci spoštljivo ubogajo stariše, podložni predstojnike; opominja zakonske, kako naj so si vdani. Vsem kliče: Božje in cerkvene zapovedi naj vam bodo svete. Da jih boste lažje natanko izpolnjevali, ne pozabite na vsakdanjo molitev, na sv. mašo — če le mogoče vsakdanjo — na pogosten prejem sv. zakramentov. Da bi bilo v vsaki župniji mnogo dobrih sinov in hčera sv. Frančiška, bil bi napuh življenja kmalu obsojen na smrt!

V pariški narodni knjižnici je v zlati posodi shranjeno srce Voltérjevo (Voltaire). Na posodici se blišči napis: „Moje srce je tukaj, moj duh povsod!“ Srce asiškega svetnika zdaj mirno počiva v Gospodu. Želeti moramo, da bi se njegov duh vedno bolj in bolj širil v srcih vseh dobro mislečih. Še prav posebno iskreno moramo želeti, da bi si ta duh vedno bolj osvajal srca slovenska, da bi ne bilo slovenske družine, ki bi ne imela vsaj enega dobrega tretjerednika. Potem bomo lahko opravičeno klicali: „Lepa naša domovina!“

Nasproti vsakemu bodi blag, mil in krotak, toda trd in oster do samega sebe!

Sv. Terezija.

P. JERONIM KNOBLEHAR:

Božje previdnosti nova pota v Stari in stara pota v Novi zavezi.

5. Očak Jakob.

o Abrahamovi smrti je Izak postal očaj, šejk svojega rodu.

S posnemanjem Abrahama, svojega očeta, v veri in zvestobi do Boga, si je zaslužil, da je Bog bil tudi ž njim in njegovo hišo. —

Za ženo je imel Rebeko, ki mu jo je še oče Abraham preskrbel daleč od tam iz sorodovinstva iz Harana; odkoder je bil Abraham prišel v kanaansko deželo. Sv. pismo hvali Rebeko kot lepo in bogaboječo deklico in zvezo Izaka ž njo kot svet, vzgleden zakon.

Po 20 letni poskušnji njune zvestobe jima je Bog še-le dal otrok in sicer dvojčka: Ezava in Jakoba. Ezav je bil bolj divje narave, beduin in je živel od lova, Jakob pa se je oprijel nomadskega, pastirskega, mirnega življenja.

Sv. pismo nam pripoveduje, kako je divji Ezav prodal pravice svojega prvorojenstva Jakobu za smešno ceno nekaj žlic leče.

Kdor ne pozna pomena prvorojenstva v družinah očakov izraelskega ljudstva, bo rekel, da so bile tiste besede Ezava le šaljiva lahkomišljenost lovca. Toda tisti, ki pozna tedanje običaje vidi v tem Ezavovem ravnanju znamenje brezvernega srca njegovega in znak lahkomišljenosti, ki je bila velik greh.

Ne samo da je bilo tako prodajanje prvenstva velika zapravlživost, ker je prvorojeni imel pravico do dveh delov očetove zapuščnine, — tudi zaničevanje Boga in njegovih odredb je bilo, ker je bil prvorojeni sin ob enem poglavar rodu in svečenik v rodovini ter zastopnik božjih obljub o odrešenju človeštva.

Ezav je s tem pokazal, da je v svojem divjem srcu zamoril vero v božje obljube, da mu nič ni mar za Odrešenika, da je zadovoljen s zemljo in kar mu ona daje za telesno življenje, za duhovno življenje in svojo dušo ter njeno rešitev pa da se ne briga: za to ga sv. Pavel v listu do Hebrejcev imenuje „zaničevavca svetih reči!“ (12, 16).

Zato pa ga je Bog tudi kaznoval in mu odtegnil blagoslov njegovega očeta Izaka, njega in njegov zarod za mnogo stoletji podvrget oblasti Jakoba in njegovih potomcev in slednjič sploh izbrisal iz zgodovine, razpršil se je med druge arabske, beduinske rodove.

Ezavova grešna lahkomišljenost in njegovih potomcev usoda je za vse čase svarilen zgled, naj človek ne ravna lahkomišljeno z božjimi mi-

lostmi in darovi, da mu kot nevrednemu ne bodo odvzeti in da ne bo sam zavržen.

Koliko kristjanov je podobnih Ezavu, ki za kratko in borno grešno veselje predrzno lahkomisljeno prodajo velike in stanovitne pravice božjih otrok, potem pa, ko spoznajo zgubo, jo le mimogrede obžalujejo, drugokrat enako lahkomisljeno ravnaajo in si slednjič popolnoma zapravijo ljubezen božjo. —

Zato nas svari sv. Pavel: „Glejte, da kdo milosti božje ne zgubi (zamudi): da ne bo zaničevavec svetih reči, kakor Ezav, ki je za eno jed svoje prvenstvo prodal. Saj veste, da je potem, ko je želel blagoslov prejeti, bil zavržen: ni namreč našel prenapredbe, (ni bil uslišan), če tudi je s solzami zanjo prosil.“ (Hebr. 12, 15 nasl.)

Kajpada tudi Jakob ni prav ravnal, ko se je okoristil z grešno lahkomisljenostjo svojega brata Ezava in na to, — seveda na podlagi te veljavne kupne pogodbe, za katero pa oče Izak ni nič vedel, — potom laži, češ da je on, Jakob, njegov prvorojenec Ezav, dobil še blagoslov prvorojenstva. Kazen za to tudi ni izostala: bežati je moral pred bratom v tujino, tam ga je njegov ujec Laban občutno goljufal, več kot 20 let ni smel priti v domovino k očetu in materi: pozneje pa so mu lastni sinovi prizadejali mnogo, mnogo britkosti, in največ s tem, da so mu v sužnost prodali najmlajšega sina Jožefa.

Tako se je božja previdnost zopet skazala v svoji pravičnosti.

In Bog je pokazal, da hoče prost in neodvisen biti v svojih ukrepih. Od vekomaj je bil Bog Jakobu namenil očetovo sv. dediščino, ki nam je znana iz življenja očaka Abrahama, namreč da bodo v njegovem rodu oblagodarjeni vsi narodi. Po prvorojencu pa se je ta obljuba podedovala od roda do roda, dokler se ni spolnila v prvorojencu Marijinem, Jezusu Kristusu.

V zgodovini teh rodov je mnogo človeškega, mnogo grešnega: malikovavci, prešeštniki in ubijavci so med njimi; toda vse to ni moglo božjih naklepov ovreči, predrugačiti, spremeniti, ampak nasprotno: Bog se je tudi teh človeških slabosti poslužil v dosego svojih namenov. Zato pravi sv. Avguštin: „O dogodki, vi se vršite sicer na zemlji, pa segate ob enem iz nebes doli: vršite se sicer po ljudeh, pa ob enem po volji božji!“ (Civ. Dei I. 16, c. 17).

In Jakobovo laž je sv. Avguštin imenoval ne laž, ampak skrivnost v Bogu.

Po praviči tedaj vsklika sv. Pavel: „O globočina bogastva spoznanja in modrosti božje! Kako nerazumljive so njegove sodbe in neizvedljiva njegova pota!“ (Rim. 11, 33).

2) Ezav je Jakoba sovražil in mu zapretil, da ga bo ubil. Jakob je bil prisiljen odtegniti se jezi svojega brata in je bežal k svojim sorodnikom v Haran. Potoma je obžaloval, kar je bilo napačnega pri njegovem ravnanju bratu Ezavu nasproti: toda tega, kar se je zgodilo, ni več mogoče predru-

gačiti; Ezav si je bil zgube očetovega blagoslova s svojo brezvernostjo sam kriv. In Izak je od Boga razsvetljen, kot svečenik in prerok tistih časov slovesno izjavil: „Jaz sem Jakoba blagoslovil in blagoslovljen bo ostal.“ (Gen. 27, 33). Za Jakoba so se sedaj začeli tisti dnevi, o katerih je kot 130 letni starček rekel: „Malo jih je (v primeri z dnevi mojih očetov), toda hudi so!“ (Gen. 47, 9). Kot berač, od svojega rodu izgnani beduin, beži Jakob po isti poti tja, odkoder je bila prišla njegova mati Rebeka v sijajnem spremstvu bogato obložene karavane. Jakob pa nima drugega spremljevalca, kakor svojo pastirsko palico, njega na večer ne čaka bogato opremljeni šotor poglavarja nomadskega rodu, niti v šotoru ležišče iz dragocenih orijentalških preprog, ampak trd kamen mu je za vzglavje in šotor zvezd-nato nebo. Ves nesrečen in od dolgega bega izmučen se vrže zvečer na trdo zemljo. Po glavi se mu pode spomini na dogodke ravno kar prešlih dni, muči ga misel in strah, da bi znal Bog zaradi njegovega napačnega ravnanja z očetom odtegniti kakor bratu Ezavu, tako tudi njemu, kar je bil obljubil Abrahamu in Izaku in obljubo Odrešenika prenesti na kak drugi, njemu po vsem tuj rod. In bridko se kesa nad svojim dejanjem.

Dobri Bog vidi njegovo skesanost, sprejme njegovo pokoro in mu da znamenje, da ga ne bo zavrzel. „Jakob vidi v spanju lestvo, ki je na zemlji stala in se z vrhom nebes dotikala in angelje božje po nji gori in doli hoditi in Gospoda sloneti na lestvi, ki mu reče: Jaz sem Gospod Abrahama, tvojega očeta in Bog Izakov: zemljo, na kateri spiš, bom dal tebi in tvojemu zarodu: in v tvojem zarodu bodo blagoslovljeni vsi rodovi zemlje...“ (Gen. 28, 11—15).

Nato se Jakob zbudi in pod vtisom prikazni, ki jo je videl, pravi: „V resnici, Gospod je na tem kraju in jaz nisem vedel. In je prestrašen rekel: Kako strašen je ta kraj; tukaj ni drugega, kakor hiša božja in vrata nebeška! Na to je vzel kamen, ki ga je bil pod glavo djal, ga je postavil v znamenje in ga je obilil z oljem“; (Gen. 28, 16—18) v znamenje svetosti kraja, kjer se mu je Bog prikazal.

3) Ti dogodki so po nauku sv. očetov predpoda Kristusa in njegovega križa: pa so tudi podoba ljubeznipolne zveze med Bogom in človekom in podoba načina, kako moremo priti v nebesa.

Kristus t. j. Gospod, ki ga je Jakob videl vrhu lestve, je potom učlovečenja prišel k nam na zemljo, in je po lestvi sv. križa šel zopet gori v nebo in nam je s tem tudi pot pokazal in odprl ter zopet obnovil zvezo med Bogom in človekom.

Te zveze podoba je Jakobova lestva. V sili in potrebi se mu je Bog vrh lestve pokazal, v sili in potrebi Bog ne pozabi nikogar, ki se njega spominja v prošnji, molitvi. Zakaj angelji hodijo po lestvi gori in doli in nosijo naše molitve pred tron božji in božjo pomoč doli na zemljo: oni so namreč po besedah sv. Pavla (Hebr. 1, 14): služabni duhovi, v strežbo poslani tistim, ki bodo delež zveličanja prejeli.“ Po tej lestvi zaupanja v božjo previdnost se dvigajmo in bodimo tudi mi po molitvi v zvezi z Bogom!

Ta lestva nas pa uči tudi način, kako moremo po njej priti k Bogu v nebesa. Bilo je 204. leta po Kr. v mestu Kartagini za časa preganjanja kristjanov. V ječi mnogo kristjanov čaka obsodbe k mučeniški smrti, med njimi tudi sv. Perpetuva. Imela je prikazen Jakobove nebeške lestve. V pozlačenju se sveti lestva, toda tako ozka je, da je na njej prostora le za enega. Na klinih pa so pritrjeni meči in srpi in sulice, tako, da je bilo nemogoče stopati kvišku mimo njih, ne da bi se človek obrezal. Ob vznožji lestve leži zmaj, ki skuša popasti vsakega, ki se mu bliža. Eden Perpetuvinih tovarišev v ječi, in mučenikov že stoji na lestvi in ji miga z roko, naj pride brez strahu za njim. Perpetuva stopi z maju srčno na glavo in spleza po lestvi kvišku; od tod vidi pred seboj čudovito lep vrt. — To prikazen pove Perpetuva svojim sojetnikom: vsi spoznajo, da jih čaka sv. mučeniška smrt in hvalijo Boga za veliko milost.

Preganjanje prieneha, sv. cerkev uživa mir in dobi veliko veljavo na zemlji. Toda med bliščem in sijajem posvetne moči papeštva in cerkve tedanjih časov naj bi njeni verniki ne pozabili, čegavega duha da so.

Zopet se prikaže Jakobova nebeška lestva. Sv. Romuald, (l. 1009) ustanovnik strogega meniškega reda kamaldulencev, jo je videl in svoje redovne brate je videl po njej plezati z veliko težavo: mnogo jih je padlo doli in sv. Romualdu je bilo razodeto, zakaj so padli: manjkalo jim je duha zatajevanja. In brat Leon, najzvestejši spremljevalec sv. Frančiška Asiškega je tudi videl Jakobovo lestvo: in sicer je bila v prvi prikazni rdeča, v drugi pa bela; sv. Frančišek mu je povedal pomen obeh: rdeča pomeni mučenništvo pod mečem ali zatajevanjem, bela pa neomadeževano krstno nedolžnost. Po eni ali drugi se pride v nebesa.

Kaj pa vi tretjeredniki, ki niste menihi: kje pa je za vas lestva in kakšna je, kako se pride po njej v nebesa?

To lestvo ima vsakdo izmed vas doma: prav priprosta je. Glejte ta lestva: to je vaš stan: božje in cerkvene zapovedi so njeni stranici; vežejo pa ju klini vaših stanovskih dolžnosti; lestva seveda ni pozlačena, očesu prikupna: opletena pa je s cvetjem in trnjem; s cvetjem veselja in trnjem trpljenja, s cvetjem naravnih in nadnaravnih darov in milosti, pa tudi s trnjem skušnjav, telesnih in dušnih bridkosti; pri vsakem človeku drugače: skupno pri vseh je le to, da vsakega lestva sega v nebo.

Neki slikar v Belgiji je vpodobil sv. Simona žago kot lestvo do nebes: namestu klinov je imela ta lestva zobe: po njih pa je sv. Simon stopal gori v nebo. Ali ni lepa ta slikarjeva misel? „Zakaj tistim, ki Boga ljubijo, vse služi v dobro!“ (Rim. 8, 28) pravi sv. Pavel. In nasprotno? Tistim, ki Boga ne ljubijo, vse dobro služi v hudo.

Lestvo lahko rabimo, da gremo gori v višino, pa tudi da gremo doli v globino. To se pravi: ista pota našega življenja nas lahko vodijo v nebesa, če gremo gori navkreber; če pa gremo navzdol, kar je bolj zložno, nas vodijo v pogubljenje. Torej: gori ali doli! Oboje se da: samo vsredi med obema stati se ne more: to ne dopušča božja volja.

Kristjan, čvrsto in varno postavi lestvo svojega življenja, tako da boš po njej zlezel v nebesa; pa glej, da ena ali druga izmed njenih stranic ne bo trohnjena, ali zlomljena t. j. božjih in cerkvenih zapovedi ne puščaj v nemar: drugače si v nevarnosti, da se ti vsa lestev polomi in po samih klinih ne boš mogel priti naprej: t. j. vse tvoje stanovsko delo in trpljenje ti bo ostalo brez zasluženja.

Ker smo rekli, da je Jakob kamen, ki ga je imel za vzglavje, mazilil in kraj prikazni imenoval Betel t. j. hiša božja, naj pristavimo še to, da je kamen predpodoba Kristusa, ki se imenuje „maziljenec Gospodov“, in da je on tisti kamen, ki so ga zidarji zavrgli, pa je postal vogelni kamen sv. Cerkve. (p. Mat. 21, 42; Luk. 4, 18; Dn. 2, 34 nasl.) Zato le-ta zahteva, da mora biti hiša božja posvečena ali vsaj blagoslovljena in v njej oltarji iz kamna ali vsaj v sredi oltarne mize mora biti s sv. oljem maziljena kamnita plošča, na kateri biva med sv. mašo po povzdigovanju in do zavživanja Gospod pod podobo kruha in vina.

Pustimo sedaj Jakoba, naj potuje, beži dalje. Prihodnjič bomo šli gledat, kako se mu godi v hiši njegovega strica Labana.

M. ELIZABETA:

Kraljici maja.

Kraljica maja, zemlja vsa
s pozdravi te slavi;
z gora zelenih majski spev
pred tvoj oltar kipi.

Pred tabo limbarji strme,
se klanja poljski cvet;
o tebi zvezde govore,
ko noč odene svet.

O, tudi v meni, Blažena,
oltar postavi svoj,
naj moja duša dan in noč
vsa spev in cvet bo tvoj!

*Če hočeš, da se bo dobro govorilo o tebi, ne govori
sam o sebi.*

Paskal (Pascal).

Pot v nebesa.

Premišljevanja o večnih resnicah in o trpljenju Jezusa Kristusa.

Spisal sv. Leonard Portomavriški, poslovenil P. Alfonz Furlan.

Dvaindvajseto premišljevanje.

Prve Kristusove besede na križu.

»Oče odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!«

(Luk. 23, 34)

Premišljuj, moja duša, kako Jezus na križ pribit, zapuščen in umirajoč, nič ne toži, temuč v potoku solzâ in z zdihovanjem daruje Očetu svoje trpljenje, svojo kri in svojo bližnjo smrt za tvoje zveličanje. Božji Zveličar je zmiraj v življenju molil za duše in tudi zdaj, ko umira, jim noče vzeti tolike dobrote, temuč iz preobilne ljubezni začne Jezus govoriti in sicer glasno. Govori, pa ne išče maščevanja, ne zahteva pravice, noče kazni za svoje sovražnike, marveč poln usmiljenja se obrne k Očetu in prosi zanje: »Oče, odpusti jim.« (Luk. 23, 34). In da bi bolj pokazal svoje ljubeče srce nasproti grešnikom in veliko željo, da bi prejeli odpuščenje in se zveličali, dostavlja in opravičuje njihov greh pri Očetu. O, nesrečno ljudstvo, pravi, nesrečno ljudstvo ne ve, kaj dela, me ne pozna. Odpusti jim, Oče! Ti ubogi grešniki ne spoznajo dovolj svojega zločina: »Saj ne vedo, kaj delajo.« — O najljubezniviši Jezus! Neskončna človeška nehvaležnost in strašno tvoje trpljenje nista mogla ugasiti gorečega plamena tvoje ljubezni do človeka. Resnično, ti si Bog ljubezni, največja ljubezen. O moja duša, zakaj ne ljubiš Jezusa, ki te ljubi? Tu postoj in prevdarjaj: Ako Jezus toliko ljubi tistega, ki ga zaničuje, oj kolikanj bo ljubil še le tebe, ako ga ljubiš in prav obračaš njegove milosti.

2. Premišljuj, da je takrat Jezus molil ne samo za tiste, ki so ga križali, ampak tudi zate in za vse grešnike. Molil je, da bi vzbudil v tvojem srcu zaupanje, da ti bodo grehi odpuščeni, da bi ti pričel ljubiti tistega Boga, ki je večna dobrota, neizmerna ljubezen in neskončno usmiljenje. Moja duša, vstani, obrni se k Jezusu, premišljuj ga na križ pribitega; glej ga in obžaluj, da si razžalila največjo dobroto. O Bog! O neizrekljivo nežno in sladko srce mojega Jezusa! — Gospod, kako si mogel biti tako usmiljen do svojih sovražnikov, kako si mogel s toliko ljubeznijo moliti takrat, ko so te ti krvoločneži potapljali v morje bolečin, se smejali tvojemu trpljenju, zaničevali tvoje nauke, zasmehovali tvoje besede?! O Bog, o neskončna ljubezen, kdo ne bo ginjen objokoval svoje grehe, prosil usmiljenja, upal odpuščenja?! Kdo ne bo ves gorel od ljubezni do tvoje neskončne ljubezni? Kdo ne bo pri tem zgledu odpustil svojim sovražnikom in molil za tiste, ki so ga razžalili?! Kdor tega ne stori, ni vreden biti tvoj učenec,

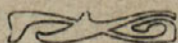
ni vreden imena kristijan. O moj dragi Jezus, o Zveličar moje duše, usmili se me! O moj preljubeznivi Odrešenik, spominjaj Očeta na te usmiljenja polne besede, poškropljene s solzami in tvojo predrago krvjo, da mi bodo po tvojem neskončnem zasluženju odpuščeni vsi moji grehi! Glej, vse svoje prestopke in grehe zaničujem in objokujem bolj ko vsako drugo zlo, — saj so razžaljenje največje dobrote — in odpustim tudi jaz vsem tistim, ki so me razžalili. Vem, da me ljubiš kot sad svojega križa, kot plačilo svojega trpljenja, kot ceno svojih bolečin. Gospod, daj mi milost, da bom živel, kakor je tebi všeč in nič drugega mi ne bo vgajalo, kakor ljubiti tebe, ki si me prostovoljno in iz ljubezni ljubil bolj kakor svoje življenje!

Sad tega premišljevanja. Iz ljubezni do križanega Jezusa odpusti tistemu človeku, ki ti dela hudo, moli za vsakega, kdor te žali in nasprotuje. Odpusti tako, kakor želiš, da bi ti Bog odpustil. Ne izgovarjaj se, da ne zasluži odpusčenja tvoj žalivec; ker ti sam veliko manj zaslužiš, da bi ti Bog odpustil. Bog ti odpušča tvoje velike grehe po svojem usmiljenju, ti pa si dolžan odpustiti svojemu bližnjemu žalitve in krivice, ker tako hoče in zapoveduje Jezus Kristus; iz ljubezni do svojega Boga moraš to delati. Ako ne boš odpustil, ti ne bo odpuščeno. „Odpuščajte in vam bo odpuščeno.“ (Luk. 6, 37).

Potrpežljivost je redka.

Potrpežljivost je ena najbolj redkih čednosti. Pogosto najdemo angeljsko čistost, veliko ponižnost in skromnost, redkokdaj pa celo pri čednostnih dušah stanovitno potrpežljivost. Zakaj? Veliki cerkveni učenik sv. Avguštin jo imenuje ono čednost, ki nas uči mirno prenašati vse, karkoli nas zadene zoprnega. Kako mnogoštevilne in različne so pa te zoprnosti slehrno uro! Zato je ta čednost tako redka. Potrpežljivost zahteva slehrno sekundo popolno premagovanje samega sebe. Nič nas ne sme iznenaditi ali vznemiriti; vsak giblje naše duše mora stati pod strogim nadzorstvom, vedno znova se je treba odpovedovati svojim nagnjenjem. Najlepši zgled in tudi moč potrpežljivosti se učiti ter se v njej vaditi nam je dal naš Zveličar v svojem trpljenju. Kljub temu, da je bil njegov križev pot dolg in poln bolečin, kljub temu, da je bil tako krivično obsojen in obrekovan, vendar ne najdemo na njem niti najmanjšega sledu kake nevolje ali grenkosti, ampak le ljubezen in molitev za sovražnike. Vadi se torej tudi ti, dragi bravec, draga bravka v potrpežljivosti, pazi na svoj jezik, ne toži takoj pri vsaki malenkosti, nehai z večnim godrnjanjem in kritiziranjem in ohraniš boš mir sebi in svojcem!

Dopisi.

Tržič (Gorenjsko). Pri nas je umrla dne 23. marca t. l. tretjerednica Frančiška (Magdalena) Drukar v 28. letu svojega redovniškega življenja. Pokojnica je bila zvesta hčerka sv. očeta Frančiška, ki je opravljala v obeh sveta sicer majhne reči, toda na izboren način, t. j. z veliko ljubeznijo in vstrajnostjo. Ljubila je Boga in se njemu na čast nad 10 let trudila z oplešavo župne cerkve. Pred vsako nedeljo ali praznikom je obhodila cel trg in tako rekoč od hiše do hiše nabirala sveže cvetlice, da je z njimi okrasila oltarje. Nič ji ni bilo na mar, da so jo zato nazivali hudomušneži z „Rožnato Franico“, saj svet tudi za samega Zveličarja ni imel drugega kot zasmeh in sramočenje. Nič manj pa ni ljubila bližnjega in ker je ni obdaril Bog s časnim blagostanjem, je delovala za njegov dušni blagor prav po apostolsko z razširjanjem dobrega beriva, pobožnih bratovščin in misijonov. Naj le omenim kongregacijo svete hiše v Loretu, za katero je nabrala nebroj udov in izdatne vsote za popravo loreške bazilike, tako da jo je imenovalo predstojništvo kongregacije za svojo pospešiteljico in ji podarilo časten križec, ki ji je dičil prsi še na smrtnem odru. Vsako leto je kaj marljivo nabirala naročnike za razne nabožne časopise, zlasti na Cvetje, Bogoljuba in Glasnika najsv. Src in jim potem vsak mesec točno dostavljala na dom posamezne številke. Kar je pa storila za misijone, tega pa menda še sama ni imela več v spominu, to ve le ljubi Bog sam. Nad vse so ji bili pa pri srcu od vsega sveta pozabljeni umrli siromaki. Bolj ko je bil kak grob zapuščen, tem bolj ga je negovala, bolj ga lepšala s cveticami, ali pri tem tudi pridno molila za dušni pokoj ondi počivajočih. Od rane spomladi pa do pozne jeseni nisi prišel na pokopališče noben popoldan, da ne bi naletel ondi na rajnico, ki je bila v pravem pomenu besede skozi 14 let vrtnarica tržiške božje njive, kamor so na praznik Marijinega Oznanjenja položili njeno utrujeno telo. Vse kar je delala, je nosilo na sebi znak spokornosti, ponižnosti, preprostosti, kakor se spodobi pravi tretjerednici, zato pa upamo, da se je združil njen duh v nebesih z Bogom, plačnikom njene dolgoletne neumorne vstrajnosti.

Iz kamniške skupščine. Zadnjo nedeljo meseca marcija se je blagoslovil novi tretjeredni križ za procesije in pogrebe. Križ je izdelal jako lepo pasar Ivan Kregar v Ljubljani. — Za sosednje župnije se je izbral in določil sledeči odbor III. reda: Brdo: Jeretina Antonija, Grčar Katarina; Mengeš: Kompare Franc, Kompare Anton; Vehovec Lucija, Ručigaj Antonija; Loka: Sirknik Helena; Jarše: Krivec Terezija; Rodica: Šmon Ivana; Trzin: Dimec Helena; Ihan: Hribar Jakob, Tiringar Ivana; Mekinje: Potočnik Valentin, Sitar Frančiška; Stranje: Perne Lavrencij, Zabavnik Antonija; Nevlje: Dobovšek Marija, Dobovšek Jozefa; Gozd: Sušnik Neža; Tunice: Kosirnik Frančiška; Sela: Mali Ivana, Berlec Marija; Blagovica: Kordin Uršula; Češnjice: Zalogar Marija; Rovalj: Potočnik Ana; Vele-sovo: Maček Ivana.

Metlika. Dan letošnjega 23. marca bo ostal v neizbrisljivem spominu vsem vernim župljanom velike župnije metliške, prav posebno pa še vsem članom III. reda sv. Frančiška. Ta dan se je ustanovila v naši obširni župniji dolgo zaželjena samostojna skupščina. Kot pripravo za ustanovitev je imel p. vizitator novomeškega okrožja že v soboto in nedeljo zjutraj dva slovesnosti primerna govora. Popoldne ob polu 1. uri se je zbral odbor k izredn.

seji, pri kateri se je p. vizitator iskreno zahvalil preč. g. župniku in dekanu za toliko naklonjenost, da je takoj pri svojem nastopu vpeljal III. red v svoji župniji. Ob polu 2. uri je bila slovesna ustanovitev z govorom in s prvim slovesnim sprejemom. Kljub temu, da se je slovesnost vršila bolj na tihem brez posebnega oznanjevanja, se jih je prav lepo število oglasilo za sprejem, tako da je zdaj število članov in novincev narastlo na 220. Najmlajša skupščina novomeškega okrožja pa naj bujno raste in cvete pod spretnim vodstvom vlč. g. kapelana P. Pavlina Bitnarja! Pri tej priliki se tudi javno zahvalimo dosedanjemu tako vnetemu vlč. g. voditelju Jakobu Pavlovčiču, ki so nas toliko let z nenavadno gorečnostjo in požrtvovalnostjo vodili na potu krščanske popolnosti: ljubi Bog naj Vam tisočero poplača po priprošnji sv. Frančiška!

Razgled po serafinskem svetu.

† **Anton Les.** V Gradcu je umrl lani dne 17. oktobra za špansko boleznijo vojni kurat č. g. Anton Les, bivši kaplan v Moščenicah v Istri. Spodobi se, da se ga spomnimo v Cvetju, čeprav malo kasneje. Dobra stvar ne zastara nikoli. Mladí duhovnik, rojen leta 1886 na Vidmu na Štajerskem, je zvesto opravljal kaplansko službo v Hrušici, Predloki in Moščenicah ter vsa leta z veliko vnemo razširjal in vodil III. red, čigar zvesti ud je bil sam koj od svojega 14. leta. Zlasti mu je bila pri srcu mladina. Tretjerednikom v Predloki ostane v neizbrisnem spominu; povsod si je pridobil srca s svojo dobrotljivostjo in požrtvovalnostjo. V mladih letih ga je vsevedni Bog poklical k sebi.

Uspehi papeževega posredovanja za Armence. Med svetovno vojsko so sv. očeta zaprosili pomoči ne samo katoliški, temuč tudi razkolni Armenci v težavnem položaju. Vrhovni pastir sv. Cerkve jim je ob raznih prilikah mogel pomagati. Uspehi sv. očeta so popolni. Vatikanskemu listu „Osservatore Romano“ so sporočili z Vzhoda, da je gregorijansko razkolno časopisje polno hvale o sv. očetu. „Tekom teh štirih žalostnih let“, tako piše n. pr. razkolni armenski list »Džamanak«, je započel Benedikt XV. glavno delo, skrb za Armence, ki nam bo tudi v bodočnosti koristila. Danes je za armenski narod najprva dolžnost, da izreče javno rimskemu papežu svojo najgloblje občuteno zahvalo in da moli zanj, da bi mogel dolgo in blagoslovljeno živeti.“ List pravi, da bo „ime karitativnega papeža Benedikta XV. in njegovega namestnika vedno zarisano v srcih naroda“ ter povdarja zelo velike zasluge monsinjorja Dolčija, apostolskega delegata v Carigradu in njegove neštete zasluge ter dobrote v korist mnogih Armencev, ki so bili rešeni ujetništva in smrti.

Tretjerednik — ministerski predsednik. Po daljših pogajanjih je bilo na Holandskem vendar v začetku septembra preteklega leta sestavljeno novo ministrstvo. Kar nas tretjerednike posebno veseli, je to, da je ministerski predsednik tega kabineta — baron Rojs de Bèrenbruk (Ruys de Beerenbrouck) — tretjerednik. Bil je poprej drugi predsednik druge zbornice in vladni pre-

zident limburgske provincije ter že dolgo znana osebnost v katoliški javnosti na Holandskem. Dne 13. nov. 1911 je sprejel s svojo ženo gospo baronico Marijo v frančiškanski cerkvi v Matrihtu (Maastricht) redovno obleko III. reda. Vkljub svoji visoki službi se je obnašal vedno kakor navaden tretjerednik. Tako je n. pr. pri svoji preobleki in obljubah celo sam bral v imenu drugih tretjerednikov prošnjo za sprejem. Ravno tako se je tudi volitev odbornikov javno udeležil. S tem spodbudnim zgledom zavrača ta zavedni katoliški mož trditve vseh tistih, ki pravijo, da je tretji red samo za priproste kmete in stare žence.

More-li biti katoličan socijalni demokrat? More-li kristjan, ali bolj natančno povedano dober katoličan, biti socijalni demokrat in socijalni demokrat dober katoličan?! — Na to vprašanje odgovarja v nemškem prostozidarskem časopisu, imenovanem „Atheist“ t. j. po naše „Bogotajec“, pisatelj Voček (Woczek) takole: Jaz pravim, da ne. On je hinavec ali goljuf nasproti svoji stranki, od katere bo v resnem slučaju odpadel, ali pa nasproti cerkvi. Ker vera še ni zasebna stvar, ampak to šele mora postati, in je danes še državna stvar, ki stoji pod varstvom postave in cerkev v vsem javnem življenju kaže svoj vpliv, ker je dalje naš državni ustroj in ves družabni red postavljen na takozvano krščansko prepričanje, zato se moramo proti njemu bojevati in mu odtrgati, kolikor mogoče, veliko privržencev. (Takrat, ko je Voček to napisal, na Nemškem še ni zmagala enostranska socijalna demokracija; zadnje čase pa zadobivajo „Špartakovci“ vedno več moči.)

Kardinal Bôrn (Bourne) v Parizu. Ko se je kardinal Born (Bourne) na povratku iz Jugoslavije ustavil v Parizu, so se zglasili pri njem dalmatinski škof dr. Carič, monsinjor Bulić, o. dr. Eterović, dr. Barac, dr. Slavič, dr. Kovačič in škofov tajnik, da mu znova priporoče jugoslovansko stvar. Kardinal je izjavil, da je izvrstno podučen o naših razmerah in da bo še isti dan v svojem referatu (poročilu) angleški vladi kar najtopleje zagovarjal pravice Jugoslavije. V Rimu je prav tako govoril za nas. Sveta stolica nam je popolnoma naklonjena.

Angleški list o slovenski duhovščini. „The catholic Times“ (beri „Zê kézolik Tajmz“ t. j. „Katoliški časopis“) od 1. februarja t. l. prinaša pod naslovom „Slovenska duhovščina“ daljši članek od gospe Elizabete Hristić te-le vsebine: Odkar je apostol sv. Metod upeljal slovansko bogoslužje, znano pod imenom „Glagolica“, so duhovniki širitelji narodnega duha. Nemala zasluga jim gre za to, da si je mali narod, ki ne šteje več kot pol-drugi milijon ljudi, ohranil svoj jezik, šege in navade, kljub temu, da je bil po umetnih in od nemške vlade postavljenih mejah ločen od Hrvatov in Srbov. Brez duhovščine, zveste narodni stvari, bi država ujedinjenih Srbov, Hrvatov in Slovencev, ki je nastala naše dni, ne bila mogoča. Omenja škofa Jegliča in Mahniča, katerih odstranitev z njihovih mest je v letih 1917 in 1918 Dunaj zahteval od Vatikana. Opisuje delovanje dr. Kreka in dr. Korošca ter zaključuje: „Težko je zbrati imena vseh mož, ki dokazujejo, kaj so Slovenci dolžni svoji duhovščini.“

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo:

I. pokojni udje **tretjega reda**

1) skupščine mariborske:

Maribor: Jurij Veranič, Štefan Gawes, Janez Brus. Ribnica: Marija Snežič, Anton Koler. Limbuš: Frančiška Klampfer. Ptuj: Marija Schneeberger. Slivnica: Neža Šoba.

2) skupščine celjske:

Št. Lenart nad Laškimi: Julijana (Elizabeta) Zorko.

3) skupščine novomeške:

Osilnica: Marija Čop, Jera Kovač, Marija Mrle, Ana Štimer, Ana Bukovec, Marija Žagar.

4) skupščine ljubljanske:

Jerica Bizjak iz Doba, Elizabeta Kovač, Terezija Meda, Jera Pušnik, Alojzija Anžič, Anton Šubelj, Katarina Kocmur.

5) skupščine trziške:

Frančiška (Magdalena) Drukar.

6) skupščine kamniške:

Cerklje: Janez (Alojzij) Vrhovnik, Marija (Terezija) Erzar, Marija (Klara) Zorman. Vranja peč: Marija Močnik. Mengeš: Marija (Ivana) Benda. Roča: Marija (Marjeta) Jeshar. Zg. Tuhinj: Lucija (Frančiška) Kožlakar.

II. pokojni udje **armade sv. Križa**:

Marija Levstek, Ana Drobnič, Marija Mestek, Ana Levstek in Marolč. Priporočajo se udom armade sv. Križa v molitev!

Dalje se priporočajo v molitev: pokojna mati Marija Berlec. — Bolna tretjerednica za potrpežljivost. Neki mož, da bi začel hoditi k službi božji in prejemati sv. zakramente. Neka tretjerednica v hudih stiskah. Vsem tretjerednikom bodi priporočen v molitev bivši vojak, da bi dosegel milost vere in da ne bi obupal. Goriški, koroški in prekmurški Slovenci, ki so v dušnih in telesnih nevarnostih. Vse prošnje, ki še niso bile uslišane.

Zahvala za uslišano molitev.

Izrekam obljubljeni zahvalo naši ljubi Gospe Iurški, sv. Jožefu, sv. Frančišku Asiškemu in sv. Antonu Pad. za zadobljeno zdravje, nadalje se še posebej zahvaljujem sv. Antonu Pad. za veliko milost v važni zadevi. Uršika Ponikvar. — Alojzija Kavšek se zahvali iz obljube svetogorski Materi božji za varstvo brata med vojsko in za njegovo srečno vrnitev. Zahvaljujem se presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu za večkratno uslišano prošnjo. Marija Metelko. Obljubila sem svetogorski Mariji Devici in Materi in sv. Antonu Padovanskemu, da se bom zahvalila v »Cvetju«, ako se bodo srečno iztekle velike težave, ki so trajale skozi pet mesecev in napravljale mnogo žalosti in skrbi celi družini. Moja prošnja je bila uslišana. Prišla je težko zaželjena rešitev, tukaj izpolnim svojo obljubo in zakličem Mariji in sv. Antonu: tisočkrat hvala! Ana Čokert. Podpisana se pristrčno zahvaljuje svetogorski Materi božji za uslišano molitev in milost, katero je zadobila po opravljeni devetdnevnici za zdravje starišev. F. Strajnar.

Darovi.

Armada sv. Križa. Darovi udov (armade sv. Križa) za Sv. Deželo v marčiju: Marija Grebenc, Marolče 48 K. Uršula Hudoklin, Št. Jernej 46 K. Marija Pezdirc, Krasinc 11-20 K. — Došlo v Kamnik: župni urad Cerklje na Gorenjskem 10 K.

Za kitajski misijon: nelmenovana tretjerednica iz Št. Andraža pri Velenju za odkup dveh otrok z imenom Jožef in Marija 50 K (poslano po p. Norbertu iz Nazareta).

Frančiškanska misijonska družba v Kamniku: zbirke udov III. reda v župnijah: Brdo 570 K. Kamnik 460 K. Mengeš 440 K. Dob 200 K. Radomlje 150 K. Mekinje 190 K. Nevlje 110 K. Stranje 21 K. Tunice 45 K. Podgorje 30 K.

Za afrikanske misijone: župni urad Cerklje na Gorenjskem 30 K.

Za najpotrebnejše misijone: nelmenovana oseba v Kamniku 50 K.

Pregled tretjerednih vaj.

Skupščina brezjanska: mesečni shod: 18. majnika (tretja nedelja v mesecu) po prvem duhovnem opravilu (okoli 8. ure zjutraj) v cerkvi; ura molitve: 4. in 18. maja (1. in 3. nedeljo v mesecu) popoldne ob 6. uri. — **Brežiška:** m. shod: 25. maja (zadnja nedelja v mesecu) ob 2. uri popoldne. — **Celjska:** m. shod: 4. majnika (prva nedelja v mesecu) ob 1. uri nauk, litanije, darovanje; pred shodom od 12. do 1. ure molitve in petje; ponedeljek 5. maja ob 5. uri zjutraj sv. maša za rajne tretjerednike. — **Kamniška:** m. shod: 25. maja (zadnja nedelja v mesecu) ob polu 4. uri popoldne. Ob 3. uri poduk za novince; po shodu odborna seja. — Brdo: dne 11. maja (druga nedelja v mesecu) ob polu 2. uri popoldne tretjeredni shod s papeževim blagoslovom. — **Krška:** mes. shod: 18. majnika (tretjo nedeljo v mesecu) ob 1. uri nauk, litanije, darovanje; pred shodom od 12. do 1. ure molitve in petje. Vsako nedeljo in praznik sv. maša z blagoslovom za žive in mrtve tretjerednike. — **Ljubljanska:** mes. shod: 29. majnika, vnebohod Gospodov, ob polu 5. uri popoldne; za tiste, ki so ta dan zadržani, bo shod 30. maja ob 5. uri zjutraj v dvorani; poduk za novince: 11. majnika ob 4. uri popoldne; odborna seja: za moške 11. majnika ob 10. uri dopoldne, za ženske: 25. majnika ob 4. uri pop. — **Mariborska:** m. shod: 29. majnika, Kristusov vnebohod, ob polu 3. uri popoldne. — **Nazarska:** m. shod: 4. majnika (prva nedelja v mesecu) ob polu 8. uri zjutraj z navadnim vspeodom. — **Novomeška:** mes. shod: za moške 4. majnika (prva nedelja v mesecu) ob en četrt na 11. uro; za ženske 11. majnika (druga nedelja v mesecu) ob en četrt na 11. uro dopoldne s sv. mašo za III. red in ob 4. uri popoldne. Prvi letni sprejem in papežev blagoslov. — **Skupščina pazinska:** m. shod: 18. maja (tretja nedelja v mesecu). — **Svetotrojiška:** m. shod: 29. maja, na praznik vnebohoda Kristusovega s papeževim blagoslovom; ura molitve: 4. in 11. majnika za evharistični odsek (knjiga: »Vedno češčenje« za lavantinsko škofijo); 18. in 25. maja serafinski rožni venec s primernim petjem. — **Skupščina pri Novi Štifti:** m. shod: 25. maja (4. nedeljo v mesecu) ob 3. uri popoldne, poprej pa ura molitve. — **Skupščina na Viču:** m. shod: 4. majnika (prva nedelja v mesecu) popoldne po litanijah; odborne seje: na dan shoda pred govorom.

Udom armade sv. Križa na znanje.

Na mnoga vprašanja odgovarjamo, da križcev armade sv. Križa sedaj še ni mogoče dobiti, ker še vedno manjka kovine. Objavili bomo v »Cvetju«, kadar se bodo zopet dobili. Opozarjamo pa na opombo spodaj v »Sprejemni knjižlici« str. 11.

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1919.

Maj ali veliki traven.

1. četrtek: Sv. Filip in Jakob, apost.
2. petek: Sv. Atanazij, škof cerk. uč.
3. sobota: Najdenje sv. Križa.
4. nedelja: 2. po vel. noči; sv. Monika, vd.
5. ponedeljek: Sv. Pij V., papež.
6. torek: Sv. Janez pred latinsk. vrati.
7. sredo: Sv. Stanislav, škof mučenec.
8. četrtek: Prikazanje sv. Mihaela, arh.
9. petek: Sv. Gregor Nazijanski, škof
10. sobota: Sv. Antonin, škof; sveta Gordijan in Epimak, muč.
11. nedelja: 3. po veliki noči. Varstvo sv. Jožefa, P. O.; bl. Julijan, bl. Ladislav, sp. 1. reda; bl. Vivald, pušč. 3. r.
12. ponedeljek: Bl. Gvido Kortonski, bl. Benvenut Recineški in bl. Jernej, sp. 1. r. Sv. Nerej in drugi muč.
13. torek: Sv. Peter Regalat, sp. 1. r. P. O.
14. sredo: Bl. Petronila Trecenska, dev. 2. r.; sv. Bonifacij, muč.
15. četrtek: Sv. Janez Krstnik de la Salle, spoznavavec.
16. petek: Sv. Ubald, škof.
17. sobota: Sv. Paškal Bajlon, sp. 1. reda. P. O.
18. nedelja: 4. po veliki noči; sv. Feliks Kantališki, sp. 1. reda. P. O.; sv. Venancij, muč.
19. ponedeljek: Sv. Ivo, sp. 3. reda; P. O. Sv. Peter Celestin, papež.
20. torek: Sv. Bernardin Sijenski, sp. 1. r. P. O.
21. sredo: Bl. Teofil in Krispin Viterbski, sp. 1. r.; P. O.; bl. Gerard, sp. 3. r.
22. četrtek: Bl. Janez Forest, bl. Janez Cetinski, bl. Peter Duenjski, muč. 1. r.
23. petek: Bl. Humilijana, vd. 3. r. P. O.
24. sobota: Marija pomočnica; blaženi Janez Pradski, muč. 1. r.
25. nedelja: 5. po veliki noči: posvečenje cerkve sv. Franč. v Asizu; prenešenje trupla sv. Frančiška; sv. Gregor VII., papež; sv. Urban I., papež muč.
26. ponedeljek prošnji pon.: bl. Marija Ana, od Jezusa Paredeška, dev. 3. r.; sv. Filip Nerij.
27. torek prošnji torek: sv. Beda, sp. cerkv. učenik.
28. sredo prošnja sredo: sv. Avgustin, škof, spozn.
29. četrtek: Vnebohod Kristusov, V. O.; bl. Štefan in Rajmund, muč. 1. reda; sv. Marija Magdalena Paciška, dev.
30. petek: Sv. Ferdinand kralj, sp. 3. reda. P. O.
31. sobota: Sv. Petronila, dev.; pri kapucinih sv. Angela Meriči, dev. 3. reda. P. O.

Opomba: P. O. pomeni popolni odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

P. O. pomeni popolni odpustek samo za ude treh redov sv. Frančiška.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s popolnim odpustkom.

